

Lecția 12 Sfințirea experimentată (împărtășită)

Ceea ce am studiat în Lecția 11 despre sfințire nu este înțelegerea obișnuită care ne vine imediat în minte. Vom examina în această lecție al doilea aspect al sfințirii, care este mult mai familiar pentru noi. Cel mai adesea ne gândim la sfințire ca fiind procesul de creștere în care umblăm zi de zi cu Hristos după ce am fost convertiți. Acest aspect îl vom avea în vedere în cele ce urmează.

Care este voia lui Dumnezeu pentru noi?

" Încolo, fraților, fiindcă ați învățat dela noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm, și vă îndemnăm în Numele Domnului Isus, să sporiiți tot mai mult în privința aceasta.... Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră" 1 Tesaloniceni 4:1,3

- (A) _____ Sfințirea este o experiență unică, care se întâmplă o dată.
- (B) _____ Sfințirea este o experiență progresivă, în creștere.
- (C) _____ Pavel nu a fost interesat de sfințire.

Pavel a fost profund preocupat ca membrii bisericilor pe care le-a întemeiat să nu rămână la stadiul de început al vieții de creștin, ci să crească și să dezvolte caractere creștine puternice. Acest aspect de umblare zilnică al sfințirii este o experiență progresivă, în care înțelegem tot mai mult și mai mult din voia lui Dumnezeu, iar caracterul nostru se dezvoltă în conformitate cu aceasta.

Cum putem crește?

" Noi toți privim cu fața descoperită, ca într'o oglindă, slava Domnului, și sîntem schimbați în acelaș chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului." 2 Corinteni 3:18

- (A) _____ Creștem încercând din greu.
- (B) _____ Schimbarea este foarte dificilă.
- (C) _____ Devenim asemenea lui Isus privind spre El.

Pe măsură ce petrecem timp cu Dumnezeu, vedem mai mult și mai mult din slava Lui, și devenim tot mai mult asemenea Lui în caracter. Cu cât vom petrece mai mult timp în prezența Sa, cu atât viața noastră va reflecta mai mult sfințenia lui Dumnezeu. Sfințirea nu înseamnă a încerca mai greu și mai greu să fim drepti. Înseamnă a petrece timp de calitate cu Isus, prin studiul Bibliei, rugăciune și meditație inteligentă în așa fel încât să îi permitem lui Isus să ne schimbe și să ne facă asemenea Lui. Sfințirea înseamnă a permite Duhului Sfânt să preia controlul total al vieții și alegerilor noastre, pentru ca El să poată realiza miracolul viețuirii sfinte în noi. Acolo unde înainte voința noastră orientată spre sine făcea alegeri egoiste și păcătoase, acum voința noastră condusă de Duhul Sfânt face alegeri altruiste în ascultare de Dumnezeu.

"În fiecare etapă a dezvoltării noastre, viața noastră spirituală poate fi desăvârșită și totuși, dacă trebuie împlinit planul pe care Dumnezeu îl are cu noi, atunci trebuie să aibă loc o continuă creștere." (Parabolele Domnului Hristos, p. 44). "Sfințirea este o stare de sfințire atât în afară cât și înlăuntru, fiind sfânt și al lui Dumnezeu fără rezerve, nu în formă ci în adevăr." (Înalta noastră chemare, p. 214) Este important să

reținem că noi nu creștem înspre sfințire, ci creștem în sfințire. Din starea de sfințire în care Dumnezeu ne pune la convertire, noi avansăm continuu în maturitate. Atâta timp cât nu permitem păcatului să ne despartă de Dumnezeu, vom continua să creștem în sfințenie.

Care a fost experiența de zi cu zi a lui Pavel?

" Eu mor în fiecare zi." 1 Corinteni 15:31 (KJV)

" Sfințirea lui Pavel a fost o luptă continuă cu eul. El a spus: "Eu mor zilnic". Voința și dorința lui intrau în conflict în fiecare zi cu datoria și voința lui Dumnezeu. În loc să urmeze înclinația, el a făcut voia lui Dumnezeu, oricât de neplăcută era pentru natura lui." (Mărturii, vol. 4., P. 295) Natura căzută nu dispare de la convertire, iar experiența sfințirii înseamnă că această natură, cu dorințele și înclinațiile ei egoiste, este dată morții în fiecare zi. Poate că este important să ne amintim că dorințele și înclinațiile naturale sunt ispite, nu păcate, chiar dacă ele rămân cu noi de la naștere până la moarte. Ideea esențială este pur și simplu aceea că trebuie să murim în fiecare zi față de dorințele și înclinațiile noastre naturale. Atunci vom avea asigurarea mântuirii, chiar dacă teologia în toate aspectele ei nu este înțeleasă pe deplin. Natura noastră egoistă trebuie să fie crucificată în fiecare zi printr-o nouă consacrare față de Domnul. Nesupunerea și faptele egoiste nu sunt niciodată o parte a sfințirii și, pentru a menține o experiență autentică a sfințirii, acestea trebuie să fie respinse zi de zi.

Cum putem trăi viața de sfințenie?

" Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuși pentru mine. " Galatians 2:20

- (A) _____ Sfințirea este Hristos trăind în mine.
- (B) _____ Sfințirea este răstignirea vechii naturi.
- (C) _____ Sfințirea este jumătate lucrarea mea și jumătate a lui Hristos.

(Două răspunsuri corecte)

Este absolut esențial să înțelegem că sfințirea nu reprezintă faptele noastre bune și nici faptele noastre combinate cu harul lui Dumnezeu. Sfințirea este lucrarea lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Este harul Lui, puterea Lui, dreptatea Lui, toate împărtășite ucenicului dispus să le primească. Rolul nostru este de a ne supune lui Dumnezeu voința noastră și de a face lucrurile care să permită harului Său să lucreze în și prin noi.

Care este secretul succesului?

" căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. " Coloseni 1:27

_____ Adevărat _____ Fals   Hristos locuind în noi este singura noastră speranță de succes.

Singura cale pentru a experimenta adevărata sfințire este să-L invităm pe Domnul Hristos să trăiască în noi prin Duhul Sfânt în fiecare zi a vieții noastre. I se spune taină deoarece aceasta este o experiență zilnică pentru atât de puțini oameni din

lume, chiar și printre creștini. Noi nu putem explica cum funcționează aceasta, dar o putem experimenta, și aceasta va face toată diferența dintre biruință și înfrângere în viețile noastre.

Concluzie: Așa cum există două aspecte ale îndreptățirii - a fi declarat iertat și a fi transformat - există și două aspecte ale sfințirii: a fi declarat sfânt și a crește în sfințire. Primul aspect este declarația (atribuirea); aspectul al doilea experiența (împărtășirea). Este incorect să spunem că îndreptățirea, fiind actul prin care Dumnezeu ne declară neprihăniți, constituie singura parte esențială a mântuirii, în timp ce sfințirea este secundară deoarece este lucrarea noastră.

În îndreptățire, partea noastră este să credem în Dumnezeu, să alegem să-I slujim, să încredințăm totul conducerii Sale și să ne mărturisim păcatele. Partea lui Dumnezeu este să ne ierte, să ne socotească neprihăniți (drepti), să ne dezbrace de hainele pătate de păcatul acumulat de-a lungul anilor și să creeze o nouă făptură, ale cărui valori și dorințe sunt complet diferite de cele ale "omului vechi".

În sfințire, partea noastră este să alegem ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, să-I predăm zilnic natura noastră slabă și degenerată și să ducem la împlinire orice face posibil Dumnezeu în viețile noastre. Este partea lui Dumnezeu să ne socotească sfinți, să locuiască în noi în mod constant, să împuternicească voința noastră pentru a realiza ceea ce am ales, și să ne dea posibilitatea și tăria să-L ascultăm în toate domeniile în care El cere ascultare. Pentru ceea ce Dumnezeu poruncește, El întotdeauna oferă puterea necesară. În esență putem spune: la fel ca îndreptățirea, sfințirea este doar prin credință și nu prin credință plus fapte.

A devenit popular a spune că sfințirea este un rod al Evangheliei. Cu alte cuvinte, am fost mântuit numai datorită îndreptățirii atribuite, iar sfințirea este rodul sau rezultatul faptului că suntem mântuiți. După ce mântuirea noastră a fost realizată "din start", procesul de sfințire continuă pentru tot restul vieții noastre. Această credință este în dezacord cu 2 Tesaloniceni 2:13: "Dumnezeu v'a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului." Aici nici măcar nu este menționat ceva despre mântuirea prin îndreptățire. Sfințirea și credința sunt cele două premise pentru mântuire. Noi suntem mântuiți prin sfințire. Cât de tragic este faptul că moartea ispășitoare a lui Hristos și lucrarea Duhului Sfânt au fost separate, astfel încât (așa cum pretind unii) suntem îndreptățiți prin lucrarea lui Hristos și sfințiți prin lucrarea Duhului Sfânt. Realitatea este însă că îndreptățirea nu este în vreun fel mai importantă decât sfințirea.

Sfințirea este o parte vitală a procesului de mântuire. Este un factor determinant și nu doar un rezultat al mântuirii. În cazul în care (așa cum unii pretind) sfințirea este doar un rod al Evangheliei, atunci nu este esențială pentru mântuire. Este frumos să existe, și va apărea în cele din urmă, dar nu este necesară pentru mântuire. Spus simplu, unii cred că îndreptățirea mântuiește, dar nu și sfințirea. Dar dacă sfințirea este o parte a procesului de mântuire mai degrabă decât un rod al acesteia, atunci sfințenia este esențială atât pentru mântuirea în sine cât și pentru o relație mântuitoare cu Dumnezeu. Moartea zilnică față de eu nu este un rod de dorit al mântuirii, este o parte necesară a acesteia. Ea nu doar apare la un moment dat, într-un târziu.

Fără sfințire nu vom vedea pe Dumnezeu. Sfințirea este atât o însușire atribuită cât și o experiență trăită. Dacă nu trăim o viață sfântă, nu suntem mântuiți. A privi sfințirea doar ca un rod al mântuirii înseamnă a crede că aceasta este un accesoriu la mântuire. Dar nu putem fi mântuiți fără să experimentăm pe deplin sfințirea. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că sfințirea este o parte necesară a procesului de mântuire. Îndreptățirea și sfințirea sunt unite în acest proces. A le separa și a da uneia dintre ele o importanță mai mare pentru mântuire înseamnă a forța și a tâlhări Evanghelia lui Hristos.

Evanghelia falsă care învață că sfințirea este secundară îndreptățirii conduce la concluzia că unele păcate sunt admisibile în experiența mântuirii. Dar Biblia ne învață că păcatul ne separă de Dumnezeu (Isaia 59:2). Când păcatul este prețuit, Satana preia controlul asupra inimii iar Duhul lui Dumnezeu este alungat. Cum am putea crede că suntem într-o stare de mântuiți în timp ce păcătuim? Auto-amăgirea și raționamentele justificative sunt componente majore ale planului lui Satana de a ne conduce într-un fals sentiment de siguranță. Numai atunci când păcatele noastre sunt mărturisite putem fi acceptați de Dumnezeu. Unii cred că aceasta este o înțelegere foarte descurajatoare a Evangheliei, din moment ce ne găsim în păcat atât de des. În lecțiile finale al acestui curs vom studia acest aspect în detaliu.

Aș recomanda următorul sfat practic privitor la implicarea noastră personală în procesul de îndreptățire-sfințire: " Depinde de tine să-ți supui propria voință, voinței lui Isus Hristos; și făcând lucrul acesta, Dumnezeu te va lua imediat în stăpânire și va lucra în tine și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. Întreaga ta natură va fi adusă atunci sub controlul Duhului lui Hristos și chiar gândurile tale vor fi supuse Lui. Tu nu-ți poți controla, nu-ți poți stăpâni impulsurile și emoțiile așa cum ai dori; dar îți poți controla voința și poți să faci o schimbare totală în viața ta. Supunându-ți voința lui Hristos, atunci viața ta va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și aliată cu puterea care este mai presus de toate domniile și puterile. " (Mărturii, vol. 5., P. 511) Chiar dacă unele amănunte teologice ar putea fi dificil de înțeles, putem face acest lucru. Putem supune voința noastră lui Isus. Putem să Îi permitem să ia în stăpânire deplină viața noastră. Îi putem permite să facă lucrarea Sa bună în noi. Numai în acest fel vom avea putere asupra naturii noastre căzute și a lui Satana. Dacă nu vom face nimic altceva decât să predăm zi de zi voința noastră lui Isus, vom avea o putere dincolo de capacitatea de a o explica, și nu va trebui să ne bazăm pe o evanghelie falsă care să ne dea o asigurare falsă de mântuire. Calea lui Dumnezeu este întotdeauna mai bună decât născocirile omenești. Fie ca Evanghelia lui Avraam, a lui Isus și Pavel să fie Evanghelia noastră astăzi.